

Dr. W. J. LEYDS
KANTOOR.

OM

HULP EN REDDING!

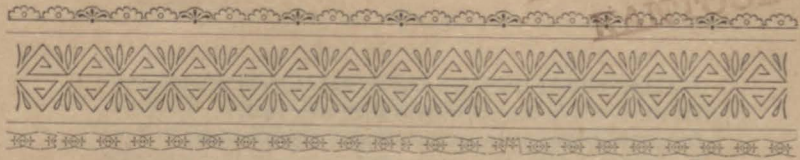
Aan Zijne Excellentie

PAUL KRUEGER

Voorzitter der Republiek van Transvaal

Dr. W. J. LEYD
KANTOOR

OM HULP EN REDDING!

Aan Zijne Excellentie

PAUL KRUEGER

Voorzitter der Republiek van Transvaal

Wen Krueger naar Euroop in bedevaart getogen,
Voor 't eerst den Franschen grond, Marseilles boóm betrad,
Hief er een onbekende een wimpel in den hoogen :
« Verschooning voor Euroop, dat zijnen plicht vergat. »

Vergiff'nis Krueger, ja ! Hetgeen aldaar geschreven
Op een katoenen flard, voor aller blikken vloog,
Moest bij de snoode daad, door Engeland bedreven,
De hartschreeuw zijn geweest van 't volk dat voor U boog.

Gepast was deze kreet bij allen die bedachten,
Dat ginds een koene held, De Wet, bijna alleen,
In fiere vrijheidstrots aan hondervoud'ge machten
Het hoofd blijft bién, en niemand hier wil tusschentréén.

Vergiffenis ! Dit woord moest 't allen kante stijgen
En wellen tot voor U als 't grootsche zeegeklots,
Bij 't zicht dat in Euroop de schandigste der kríjgen
Geduld, verdragen wordt, en recht en wetten trots.

Gedig deur J. Wauters

Die kreet moest gansch den dag uw wandeltocht verzellen
En smeekend in den nacht vervullen uwe rust,
Ontzettend, donderzwaar, uw stappen tegensnelien
En smelten in gebed, als 't avondwindje sust.

Maar, eed'le grijsaard, nu de koningen U wachten
Zie toe, vermijd dat gij hen lange wachten doet,
En vreest gij slecht onthaal aan uw rechtmaat'ge klachten,
Vreest ge onverschilligheid of barschen overmoed,

Vertrek in allerijl, ga naar de nevelstreken
Waar 't landelijke kind den Boerenzoon gelijkt,
Waar dienaren van God uw eigen Godsdienst preëken,
Waar op den koningstroon een blanke lelie prijkt.

Ga tot 'die reine schoon', den gloriekrans van 't Noorden,
De jeugd'ge Wilhelmen, die Nederland aanbidt,
Ga, koene grijsaard, ga, heur onderstand, heur woorden
Staan U ten kost'bren dienst op uwen wereldrit.

Zeg haar slechts: « Koningin, zoo edel en zoo teeder,
Ik ben een ouderling, verlaten, gansch alleen. »
Heur vriendelijke blik valt zalvend op U neder,
En troostend drukt heur arm om uw gekromde leën.

Geen enk'le koningsdeur wordt U dan afgewezen,
Dan treedt gij 't hoofd omhoog in ied'ren koningsbouw
Zij voer' het woord voor U; heur stem zal krachtig wezen
En gij, fluister geen woord: in stilte slechts aanschouw!

Zeg niets, o ouderling! Wees kalm, blijf onbewogen;
Steun op heur smeekgebed: heur reine maagdentaal
Verzacht den schicht van wraak, die, pijlend uit uw oogen,
Soms onvooroordeel'g drukt op koninklijk onthaal.

Aangrijpend zal die tocht, onvergelykbaar wezen,
Der kleine Koningin met 't groote Boerenhoofd,
En in geen enkel land, in pelgrimsvaart doorrezen,
Houdt onverschilligheid der geestdrift glans verdoofd.

Een glimlach zweeft voorvast op 't wezen van den Keizer,
Als op zijn drempel straks de reine bloem verschijnt
De handjes saámgevouwd, hem zegt : « De wereldreizer,
Mijn neef ; zie Krueger hier, wiens lande zucht en kwijnt.

De Droomer, nog altoos door ziekte nêrgebogen,
Nu dat Hij wel beseft, hoe diep hij heeft gedroomd,
Zal eischen als het paar komt door zijn rijk getogen,
Dat door hun lief bezoek, zijn ziekbed zij vervroomd.

Reeds menige onweerswolk week, als aan 't Oosten daagde
Eene onverwachte klaarte, een voorhoofd jeugdig rein;
Het schitt'rend leliewit, het blanke kleed der maagde
Schept aan den hemeltrans weer milden zonneschijn.

Die teere hand kan op het graf den deksteen schuiven
En vagen oorlogsdruk en wekken zoete vree ;
Want, alle tijden door, bracht eene blanke duive
Den groenenden olijf, het vredeestakje meê.

* * *

Doch weigert men aan Haar — helaas, het kan gebeuren,
Keert ge onverrichter zaak van uwe reize weêr ;
Moet 't edel maagdeijjn om een mislukking treuren,
Drukt Eng'lands goudzucht U voortdurend dieper neêr ;

Gedenk wat gruwelen gij vondt langsheen uw wegen,
Hoevele herten er, voor mededoogen rot,
Om geene snoode daad van moordenaars verlegen,
Voorts steunden 't beulenwerk, uw ongeluk ten spot.

Dan zult gij na dien tocht, die reis van martelingen,
Betooingen ontgaan, geroep en heilgejuich,
En nimmer dulden dat Europas hovelingen
U paaien met hun bluf en minzaam eerbetuig.

Aanvaard de ruikers niet, die men U op zal dragen,
Wend af den loozen praal van lint en zijden band,
Zeg wel, dat ge op uw reis geen bloemenzee kwaamt vragen
En ook geen ijd'le taal, maar daden voor uw land.

Ja zeg : De tijd is hier ; 'k moet weder henenreizen,
Ik ga geheel alleen, o Fransche Wereldstad,
Te voet, te middernacht en ver van uw paleizen,
Ver van fanfaargeluid, langs'teenzaamst buitenpad.

Nog mocht een laatste schot langsheen de kopjes dond'ren,
't Kanongedommel stierf door berg en dalen weg :
« Wij wilden 't aarderijk door onzen strijd verwond'ren,
« 't Is wel ! het staat verbaasd voor onzen overleg.

J. WAUTERS.

Mechelen, 20 December 1900.

